

TAJOMNO AKÁŠICKÝCH ZÁZNAMOV

OSVIETENIE

SLAVOMÍR SUJA
MONIKA JENDRÁLOVÁ

VYDALO MEA2000 o. z.

© Všetky autorské práva sú vyhradené

ISBN 978-80-560-0374-9

Slavomír Suja & Monika Jendrálová

**TAJOMNO AKÁŠICKÝCH
ZÁZNAMOV
OSVIETENIE**

Korektúra: Málnási László, Rigó Ladislav

Edícia: MEA 2000 o. z. - Mladá éra autorov nového tisícročia

© Autorské práva vyhradené

ISBN 978-80-560-0374-9

POĎAKOVANIE

*„Toto poďakovanie patrí všetkým, ktorí stáli pri nás,
keď sa kniha ešte len tvorila a verili v jej úspech.
Bez podpory našich polovičiek by to určite nebolo
možné, a za to im patrí veľké ďakujem.
Vďaka patrí i Vám ostatným, ktorí práve čítate tieto
riadky.“*

OBSAH

PRVÁ KAPITOLA.....	1
OSVIETENIE	
DRUHÁ KAPITOLA.....	44
ČAS	
TRETIA KAPITOLA	91
PUTOVANIE STARÉHO MUŽA	
ŠTVRTÁ KAPITOLA.....	141
MINULÉ ŽIVOTY	
PIATA KAPITOLA	198
SEN O MINULOSTI, PARALELA BUDÚCNOSTI	
ŠIESTA KAPITOLA	261
RANY MINULÉHO ŽIVOTA	
SIEDMA KAPITOLA.....	303
NÁHRDELNÍK ÉTERICKEJ PODSTATY	
ÔSMA KAPITOLA.....	353
DRON PRVÉHO KONTAKTU	
DEVIATA KAPITOLA.....	413
TRANSMUTÁCIA	
DESIATA KAPITOLA	448
ĎALŠIE CESTY	
JEDENÁSTA KAPITOLA.....	490
DUŠA	
DVANÁSTA KAPITOLA.....	528
JEDNOTA	

PRVÁ KAPITOLA

OSVIETENIE

*Prvý hermeticky axióm znie **absolútne je myseľ**. Tento axióm hovorí, že absolútne je vlastne bytosť, ktorej vedomie z hľadiska rozmernosti je nemožné definovať. Pre príklad je tu predstava, že každý jedinec, od mravca až po človeka, sa skladá z buniek, bunky zasa z molekúl a atómov, pričom každá molekula, atóm a bunka predstavuje vesmír, univerzum alebo celé množstvo univerzí a paralel. Tak, ako je náš vesmír možnou súčasťou väčšieho vesmíru, v ktorom je nespočetné množstvo vesmírov, paralelných svetov, ktoré sa prekrývajú, tak je možné predpokladať, že pri zväčšení rozsiahlosti prirovnania sú tieto univerza súčasťou atómu molekuly, a tie zas súčasťou bunky alebo buniek. A tieto bunky sú zas súčasťou živej inteligentnej bytosti uvedomujúcej si množstvo vesmírov v sebe, ale myslím si, že ani tým to nekončí.*

Takto by sme mohli pokračovať, až kým by samotná bytosť, ktorá si uvedomuje možnosť množstva životov v každom jej bunkovom univerza, nebola väčšia než molekula.

Život, ktorý žijeme, by sa dal prirovnať k banke, ktorá nám každý deň nadelí osemdesiatšesť tisíc štyristo sekúnd. Každá sekunda reprezentuje jedno euro, ktoré nám banka prideli pri dodržaní dvoch podmienok. Prvá podmienka je, že čo ste cez deň neminuli, na konci dňa z účtu zmizne. Tak, ako plynie život, ani túto situáciu nemôže človek oklamať. Druhá podmienka, ktorú treba dodržať, je akceptácia faktu, že banka môže tento stav prerušiť a človeku už na účet nepríde nič, čo znamená koniec ľudského života. Ľudských osemdesiatšesť tisíc štyristo sekúnd na každý deň zmizne. Telo je len hmotná schránka využívajúca daný účet na tejto zemi, ale duša v ďalších mnohých prevteleniach putuje svojou cestou, učí sa, prekonáva prekážky, rastie a raz dosiahne povznesenie.

Smrť, teda náhla smrť alebo inými slovami ukončenie života v hmotnom tele, dokáže človeku poriadne rozhodiť priority. Je to bezpochyby najpravdivejšie, ale aj najdesivejšie tvrdenie. V lese sa za absolútneho ticha, rušený len bezstarostným vtáčím spevom a ševlením listov vo vánku, ozval praskot zlomenej vetvy. Či táto zlomená vetva bola poslom smrti alebo aj možného nového začiatku, nikto nevie, pretože existuje veľké množstvo záhad ukrytých pred svetom vôkol nás a my ho vnímame len svojimi obmedzenými zmyslami vo svojom hmotnom tele.

11-ročný Tomáš práve liezol na strom, ktorý mu bežne poskytoval útočisko, a vlastne aj útek pred atmosférou, ktorá vládla pri jeho rodičoch. Vyšplhať sa na strom až temer do koruny a tam sedieť prakticky dlhé hodiny bez pohnutia, prijímajúc a vnímajúc tú energiu, ktorá prúdi lesom, pričom vo výhľade mal krásny kontrast hôr a doliny, kde keď sa lepšie prizrel svojimi tmavými očami, bolo jeho vykúpením. Videl prechádzať maličké auta, ľudí náhliacich sa za svojimi vecnými problémami a nekonečným kolobehom, ktorý prežívajú vo svojej malej realite, vo svojom malom

obmedzenom priestore, zväčša pachtiac sa za vidinou peňazí a majetkov, ktoré si i tak so sebou nevezmú na miesto posledného odpočinku pre ich hmotné telo. Mnohí z nich pritom vedia, že hoci ľudské telo zomrie a duša sa presunie do inej schránky, peniaze, ktoré nadobudli počas tohto života, sa dostanú do rúk ďalším a ďalším. Skončia v nekonečnom kolobehu, kde štáty menia názvy svojich mien a hodnota voči veciam, ktoré sa dajú kúpiť, sa taktiež mení. Uvedomujú si to a predsa žijú uzavretí v kolobehu spoločnosti, ktorá im nedáva na výber a určuje pravidlá ich vlastného života.

Tomáš bol skoro v cieľi, keď pocítil ako jeden z konárov, na ktorom mal celú svoju váhu, praskol. Rukami sa stihol zadržať vetiev, ktoré boli nad ním. Týmto počinom presunul celú váhu svojho tela na inú časť stromu, a ak by tieto konáre boli pevnejšie, tak určite by prispeli k jeho novej záchrane. Na prvý pohľad už však bolo viditeľné, že vetvy dlho nevydržia byť pod tlakom a dôjde k ich zlomeniu.

V myšlienke, že má posledné sekundy života pred sebou, zavrel pevne oči s úmyslom nevidieť desivý moment vlastnej smrti, pričom mu jeho dlhé vlnité čierne vlasy po ramena

viali vo vetre. Lenže akosi sa dlho nič nedialo. Čakal bolesť a prakticky hocičo, čo by mu oznamovalo ukončenie jeho života.

„Otvor oči!“ - zaznel blízko neho akýsi šepot znejúci ako šušťanie lístia v korunách stromov.

Hoci mu bol tento hlas podvedome známy sprvoti neposlúchol a očakávajúc nevyhnutné privrel oči ešte tuhšie.

„Otvor oči!“ - znova zaznel blízko neho hlas, tak zamatový, akoby nebol ani ľudský.

To ho prinútilo poslúchnuť a otvoril oči. Absolútne nečakal pohľad ktorý sa mu naskytl v okamihu ako sa porozhliadol. Vedľa neho sa pri strome vznášala bytosť nadpozemskej krásy, ktorá nemohla byť človekom, to bolo jasné hneď z prvého dojmu.

„Čo? Ako?“ - Tomáš nevedel, či má panikáriť alebo aká by bola najvhodnejšia reakcia na šok, ktorý vyšiel z jeho aktuálnej situácie.

No hneď na to vydal zvuk pripomínajúci šokované zabečanie. Videl, že sa nehýbe, hoci je vo vzduchu. Technicky vzaté, všetko akoby zastalo v čase.

„Tak počkať! Vás som už niekde videl!“ - poznamenal Tomáš pri pohľade na bytosť ktorá zrejme stala za týmto javom zastaveného času.

V tom uvidel zvláštnu víziu. Stál pri akomsi zavlažovacom kanáli, vedúceho vodu do obrovskej rieky, pri úmornej horúčave a dotieravom hmyze. Nebol ale jediný, kto pracoval na starodávnom zavlažovaní. V blízkosti zazrel aj zberačov rôznych plodín, pre ktoré vznikol tento zavlažovací systém. Práca bola ťažká, ale vo vízii vnímal, že ho naplňala. Život, ktorý videl, mal mnoho tienistých stránok v podobe chorôb. Mnohí ľudia žijúci v dedine, kde býval, podľahli chorobám, na ktoré nejstvovali lieky alebo ak existovali, tak boli len pre bohatých, lebo tí si ich mohli dovoliť kúpiť. Veľakrát trápil ich komunitu aj hladomor alebo dlhé obdobie dažďov a sucha nehovoriac o snahe vojsk susedných národov zmocniť sa územia. V tomto živote sa často zamýšľal nad významom a otázkami, ktoré by mohli nielen ozrejmiť, ale i vniest svetlo do mnohých udalostí. Vízia pokračovala, a on vnímajúc dianie z pohľadu osoby žijúcej v tom období,

sledoval pátranie muža po pravdách, až nakoniec ku sklonku života odhalil fragment odpovede na jeho otázky prostredníctvom šamana vnímajúceho posolstva bytostí žijúcich medzi našimi svetmi. Po smrti hmotného tela sa ocitol v neznámej éterickej sfére, kde sa duše zbavovali negatívnej energie nahromadenej počas života a naberali silu do ďalšieho. Zhodnocovali tiež udalosti, ktoré ich postretli počas existencie v hmotnom svete a ktoré pre nich znamenali rast a učenie sa. Akosi podvedome vedel, že po zvládnutí nadelených skúšok, čaká na úspešné duše povznesenie, no u mnohých bola táto udalosť hudbou budúcich životov. Vo vízií si v éterickom svete zvolil na základe potrebných skúseností ďalší život, ktorý mal absolvovať. Počas vekov, kým jeho nový život v novom tele pokračoval, prešiel mnohými udalosťami. V jednom z nich žil ako rybár, pričom Tomáš rozoznával architektúru starovekého Grécka. Po istých okolnostiach vedúcich k predčasnej smrti hmotného tela na mori sa v pomerne rýchlej dobe znova ocitol v éterickej zóne a s ďalším životom sa rozhodol učiť a pomáhať.

Vízia pokračovala prevtelením do tela, ktoré sa narodilo do domorodého kmeňa potomkov bytostí pochádzajúcich z vesmíru. Kmeň mal znalosti, o ktoré sa podelili ich vesmírni predkovia pri mnohých návštevách. Kmeň vždy pri ich príchode vystrojil slávnosť, ktorej sa taktiež zúčastňovali. Bol tam pozvaný aj šaman známy znalosťami z éterickej zóny a jeho bylinky navodzovali mnohokrát transcendentálne stavy. Počas jednej takejto oslavy sa Tomáš vo vízií rozhodol vyskúšať zmes mnohých bylín s cieľom navštíviť duchovnú sféru. Počas obradu si pod vplyvom bylín spomenul na život medzi životmi a jeho voľbu k pomoci druhým. Od toho dňa usilovne študoval u šamana, odkrývajúc záhady života dotýkajúce sa nielen hmotného aspektu bytia, ale i záhad univerza. V mnohých kontaktoch s vesmírnymi predkami získal množstvo informácií a aj nové priateľstvá. Ich veľké oči, hľadiac vľúdne na každú ľudskú bytosť, hovorili jasnou rečou. V ich úzkych hrudiach bolo toho viac ako len vedomosti. Disponovali cennými informáciami o nadpozemskej sfére. O sfére nachádzajúcej sa mimo toto

univerzum, sfére, kde sídlili bytosti mocnejšie než vesmírni predkovia. Po dlhom živote v hmotnom svete a v hmotnom tele prišiel prechod do éterickej sféry existencie pričom aj v ďalšom živote si dal za cieľ pomáhať a učiť sa a tým bližieť sa k poodhaleniu závoja a získaniu pravdy. Vízia stále pokračovala, a čím ďalej tým viac odhaľovala množstvo reinkarnácii. Tomáš si uvedomil dve veci. Duša počas prevtelení môže cestovať do hmotných tiel neobmedzene, a teda nezávisle od času, priestoru a univerza. Čas je iba pojem a iba hmotné telá v tomto vesmíre ho vnímajú lineárne. V éterickej sfére je pojem čas nepodstatný ako už spomínaný priestor a univerzum. Éterické telo má naozaj neobmedzené možnosti životov vo všetkých možných univerzách a paralelách. Ďalšie uvedomenie bolo, že vo vízií vidí svoje prevtelenie a svoje zážitky z iných životov a spomienky na mnoho prežitého sa mu začali v istej miere vracieť. Hoci jeho mozog spracovával obrovské množstvo informácií, otázkou ostávalo, aké množstvo sa dá ešte poňať. Vízia postupne odznela a Tomáš hľadiac do prázdna pred

sebou uvažoval nad všetkým, čo videl, zabudnúc na bytosť vznášajúcu sa po jeho boku. Vyššia bytosť si jemne odkašlala v snahe získať Tomášovu pozornosť. Nevýhodou bolo, že ako náhle Tomáš čo i len na sekundu prestal vyššiu bytosť vnímať, zabudol na jej prítomnosť, a tak bytosť musela viackrát na seba upozorniť. O pár chvíľ sa mu vynorila, pri pohľade na bytosť, ďalšia spomienka a nebola jediná, v ktorej videl bytosti, ktoré nikto iný nevidel a každý mu hovoril, že je to iba predstavivosť malého dieťaťa. Mal v nej asi 5 rokov a sedel s rodičmi na návšteve pri manželoch, ktorí vychovávali tri deti - dievčatá. Prvé dve boli evidentne jednovaječné, lebo sa neuveriteľne podobali, tretie dievča Lili mala o niečo bledšiu pleť ako jej sestry a líšila sa aj zafarbením vlasov. Tie boli prakticky biele, no miestami sa objavil aj odlesk striebornej. Na tejto situácii by nebolo nič zvláštne, lenže pri otcovi malej Lili stála ťažko rozoznatel'ná postava nadpozemskej krásy a okolo tela jej otca bola zvláštna aura. Tomáš si to nevedel vysvetliť. Vtedy na chvíľu zaspal a v sne videl, ako do auta nastupujú deti, ktoré brali

všetko ako neobyčajný zázrak a obyčajná cesta autom sa pre nich v ich mladom veku menila na fantastický a bájný svet, ktorým s nadšením putovali. Vpredu sedela na mieste spolujazdca ich mama a vedľa nej ich otec ako vodič. Netrvalo dlho a auto poskakovalo po rovnej ceste, lenže hmla a nedostatočná viditeľnosť spolu zo starším typom auta spôsobila udalosti, ktoré boli ďalekosiahle. Niekoľko chvíľ pred katastrofou Tomáš zaregistroval v aute náznak postavy tvoriacej súčasť vyššieho varovania. O chvíľu na to, keď auto vbehlo do ostrej zákruty, sa naproti nemu objavil nákladiak, ktorého vodič v hmle nezaregistroval auto idúce oproti nemu. Zrážka bola nevyhnutná a nezlučiteľná so životom. Tomáš sa v sne posunul o istý čas dopredu. Ocitol sa na pohrebe, kde odovzdávali zemi dve telá. Smútok bol zjavný a srdcervúci, lebo obeťou nehody bolo dieťa a svet opustil aj muž, ktorý viedol motorové vozidlo. Následky tejto udalosti siahali ďaleko a veľmi hlboko ovplyvnili životy nielen príbuzných, ale aj ľudí, ktorí poznali tieto dve dušičky. Na pohrebe smútiaci neboli sami. V éterickom svete, ktorý sa na cintoríne

prelínal s hmotným svetom, stáli duše, ktoré opustili hmotný svet. Niektoré z nich išli občas počas obdobia, kde sa v éterickom svete čistili od negatívnych energií, navštíviť svojich blízkych a pospomínať na ich posledný život predtým, než sa prevteli a začnú niekde úplne inde, samozrejme bez spomienok. Čierne oblečenie príbuzných len podčiarkovalo situáciu a malé dievča Lili, objímajúc svoju mamu, nemohlo poznať pocity, ktoré boli touto situáciou poznačené. Hneď ako sa zobudil zo zvláštneho sna, chcel povedať svojej mame, čo videl, ale postava, ktorá sa mihotala pri otcovi malej Lili, zamietavo krútila hlavou. Vtedy ho napadla jediná myšlienka, že niektoré veci sa meniť majú a niektoré veci sa proste stať musia. Prečo sa to však musí stať? Kládol si Tomáš v hlave večnú otázku, ktorú vtedy nedokázal pochopiť. Dnes čiastočne videl odpoveď, ale vedel, že stále nevie mnohé. Spomienka sa vytratila a Tomáš znova visel v časoprázdne. Spoločnosť mu robila práve tá bytosť, ktorá sa vtedy zjavila, presne mesiac pred tou nehodou.

„Asi si ma prišiel zobrať.“ - poznamenal Tomáš smerom k bytosti pre ktorú nevedel nájsť meno.

„Sám si videl pred chvíľou mnoho udalostí, vieš o prežití viacerých svojich životov v hmotných telách skrz mnoho paralel, miest a vesmírov!“

„Počkat!“ - prerušil vyššiu bytosť netrpezlivo Tomáš nečakajúc kým dohovorí - „Veď padám a isté je, že dopadnem. Pochybujem, že nezomriem alebo, že zákony tohto univerza mi dovoľia prežiť pád zo stromu z takej veľkej výšky.“

„Ja som jeden z tvorcov tejto reality, preto vieme meniť udalosti, prispôsobovať ich alebo pozmeniť.“ - poznamenala vyššia bytosť pričom ďalej pokračovala:

„V tomto okamihu, hoci v bežnom čase by si spadol, tu v istej korekcií systému pre tento program, čas podľa tvojich zmyslov stojí. Čas ako ho vnímaš je len pojem, sám si videl, že éterické telo sa môže pohybovať nezávisle od času priestoru a univerza. Lineárny čas je len dojmom a pojmom hmotnej schránky pre éterické telo. Realita sa dá zmeniť, opraviť. Teraz si v čase, keď sa rozhoduje, či prijmeš a budeš pokračovať v učení a pomáhaní tam, kde to bude potrebné.“

Je to možnosť *Tik*, nazvime ju týmto názvom. Druhá možnosť je, že odmietneš, ale časom možno v tomto živote znova objavíš postupne každý úlomok svojich minulých životov, podstúpiš znova učenie a znovu objavovanie. Na konci života v tomto tele znova opustíš hmotné telo a prejdeš do ďalšieho života v ďalšom tele, do ktorého sa reinkarnuješ, a v ňom poneseš rovnaké zadanie len s väčšou naliehavosťou a rôznejšími zakročeniami osudu. To je možnosť číslo dva s názvom *Tak*. Dnes nezomrieš nakoľko táto situácia je len pre tvoje vlastné uvedomenie a pripomenutie si toho, čo si začal pred týmto životom. Je to ako cesta, ktorá sa delí na dva smery, lenže v prípade odmietnutia sa zresetuje situácia, a ty len s podvedomou spomienkou, ktorá sa ti bude zdať ako sen budeš pokračovať v ďalšom svojom smerovaní. Je len na tebe ako sa rozhodneš *Tik* či *Tak*. Je to prosté!“ - pokračovala vo svojom monológu bytosť.

„*Tik -Tak*“ - zopakovala bytosť zdvihnúc podľa možnosti výberu ľavú a pravú ruku.

„Máš len dve možnosti v súčasnej situácii.“

No ako ju Tomáš pozoroval zo svojej pozície neodpustil si malú sarkastickú poznámku.

„Nepovedal by som!“ - podotkol s jemnou iróniou v hlase Tomáš - „Je tu aj tretia možnosť.“

Bytosť nepostrehnúc, že ide o sarkazmus či vtip, pretože jej evidentne táto stránka ľudskej podstaty unikala, pričom sa doslova zasekla vo svojom monológu, neveriacky pozerala na Tomáša so snahou odhadnúť, aký je zmysel tejto poznámky.

„Donekonečna tu visieť a počúvať vaše monológy by bola celkom sranda.“ - uzavrel vtip Tomáš pričom ústami mu lomcoval utajený smiech.

„Ty máš z toho srandu?“ - spýtala sa bytosť neveriacky nechápajúc dôvod Tomášových vtipov.

„Prešiel som mnoho svetov, mnoho dimenzií a časov, ale nikto si nedovolil mať to za srandu alebo mať z akejkoľvek situácie v akomkoľvek čase humor.“ - uvažovala bytosť, zvažujúc slová a ďalší postup svojich činov pre objasnenie smeru Tomášovej cesty.

„Možno toto ti ukáže to, čo máš pochopiť!“ - poznamenala bytosť a pritom sa dotkla Tomášovho čela.

V tom Tomáš pocítil ako sa mu vedomie oddelilo od tela a spolu sa vrhli do obrovského šedého víru, ktorý sa skrúcal, točil a menil smery. Bol raz hore, raz dole a pociťoval nadsakovanie, ktoré sa snažilo z Tomáša vysať život. Možno aj kričal, to s určitosťou nevedel povedať, ale keď vír konečne zmenil farbu na čiernu so stroboskopickými zábleskami bieleho svetla, dúfal, že čoskoro uvidí východ. Veril, že to bude skôr, než sa mu mozog stihne zavarit' a jedlo si nájde cestu nahor. Jeho želanie sa naplnilo, konečne sa prestalo všetko dokola točiť. Tomáš sa ocitol v úplne temnom prostredí s podobnosťou tomu vesmírnemu. Otočil sa, aby sa lepšie pozrel a zorientoval, kde vlastne je, keď sa nečakane okolo neho prehnalo niečo, čo na prvý pohľad vyzeralo ako vystrihnuté z nejakej sci-fi poviedky. Bez náznaku očí na hlave a s absolútne chýbajúcim krkom, zvláštnym pohybom chápadiel vychádzajúcich nielen od miesta možnej existencie úst, ktoré skôr pripomínali vlásoknice, sa priestorom šinul tvor pohybujúci sa vlnovito a jeho hnedastá koža, ak by sa to kožou dalo nazvať, lebo ani tak nevyzerala a nepôsobila, bola